

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα».

Αναρίθμητα τά ἐγκώμια τοῦ ἱεροῦ ποιητοῦ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, τήν τρίτη στάση τοῦ ὁποίου ψάλαμε ἀπόψε ἐδῶ, στόν περικαλλή ναό τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων τῆς Χαλάστρας, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Κουλακιωτῶν, μαζί καί μέ τοὺς ἁγίους μας, οἱ ὅποιοι ἐνώπιον τῆς σεπτῆς μορφῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πού ἐπιβλέπει καί μᾶς σκέπει ἀπό τήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ὕμνοῦν καί αὐτοί τήν Παναγία μας καί μεσιτεύουν στήν ἀγάπη της γιά τά εὐλαβῆ τέκνα της.

Ἐνώσαμε καί ἐμεῖς τίς φωνές μας, μαζί μέ τίς φωνές τῶν Ἀγγέλων πού ὕμνοῦν τή βασίλισσά τους, ἀλλά καί τίς ἀγγελικές φωνές τῶν μελῶν τῆς παιδικῆς βυζαντινῆς χορωδίας τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας «Εἰρμός», πού ἔψαλαν ὑπό τή διεύθυνση τοῦ κ. Σπυρίδωνα Ἀσπιώτη τόσο γλυκά καί τόσο κατανυκτικά πρὸς τήν Παναγία μας, καί τῆς ἀπευθύναμε γιά μία ἀκόμη φορά, γιά μία ἀκόμη Παρασκευή, τά «χαῖρε» τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου της.

Καί παρότι ἀναρίθμητα εἶναι τά «χαῖρε» καί παρότι εἶναι προσεκτικά ἐπιλεγμένα ἀπό τόν ἱερό ὕμνογράφο σάν τά πιό εὐώδη ἄνθη ἀπό τόν λειμώνά τῆς Θεομήτορος, δέν ἀρκοῦν, ἀδελφοί μου, γιά νά περιγράψουν τίς ἀρετές καί τίς χάρες της, δέν ἀρκοῦν γιά νά ἐκφράσουν τήν εὐχαριστία καί τήν εὐγνωμοσύνη μας γιά τίς ἄπειρες δωρεές της πρὸς ὅλους μας, δέν ἀρκοῦν γιά νά ἐκφράσουν τά αἰσθήματα τῶν καρδιῶν μας πρὸς τήν Παναγία μητέρα μας.

Γιατί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπερέχει σέ ὅλα, ἔτσι ὥστε καί οἱ πιό εὐγλωττοὶ ρήτορες καί οἱ πιό ἐμπνευσμένοι καί θεοκίνητοι ποιητές καί οἱ πιό γλυκύφθογγοι μελωδοὶ δέν κατόρθωσαν νά τῆς προσφέρουν ἐγκώμιο ἐπᾶξιο τῆς μεγαλωσύνης της.

Ἡ Παναγία μας ὅμως, ἀδελφοί μου, γνωρίζει τά πεπερασμένα ὅρια τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων καί δέν ἐξετάζει τί τῆς προσφέρουμε ἀλλά πῶς τό προσφέρουμε. Μᾶς ἀκούει μέ ἀγάπη καί δέχεται καί τά πιό ταπεινά ψελλίσματα τῆς ψυχῆς μας, ὅταν προέρχονται ἀπό τήν ἀγάπη μας γι' αὐτήν.

Καί αὐτήν τήν ἀγάπη, τή βαθείά, τήν υἱική ἀγάπη καί ἀφοσίωση, ἐκφράζει καί ὁ ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου μέ τόν στίχο τόν ὁποῖο προέταξα τῆς ὁμιλίας: «Χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα». Ἄν ἡ στοργή κάθε μητέρας πρὸς τό παιδί της ὑπερβαίνει τά συνήθη μέτρα τῆς ἀγάπης καί τῆς διαπύρου διαθέσεως, ὅπως γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, τοῦ ἀγαπῶντος πρὸς τόν ἀγαπώμενο, ἡ στοργή τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας καί μητέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὑπερβαίνει κατὰ πολύ καί αὐτό τό μέτρο. Διότι ὑπερβαίνει, κατὰ τόν ποιητή, «πάντα πόθον». Εἶναι τόσο μεγάλη, εἶναι τόσο βαθείά, εἶναι τόσο τρυφερή καί γλυκειά ἡ στοργή τῆς Παναγίας μας, ὥστε ξεπερνᾷ κάθε πόθο καί κάθε ἐπιθυμία μας, ξεπερνᾷ ὅ,τι μπορούμε νά φαντασθοῦμε μέ τόν νοῦ μας καί νά ἐπιθυμήσουμε μέ τήν καρδιά μας.

Πῶς γίνεται ὅμως αἰσθητή καί κατανοητή αὕτη ἡ στοργή τῆς Παναγίας μας; Γίνεται, ἀδελφοί μου, ὅταν ἔχουμε ἀνοικτή τήν ψυχή μας γιά νά τή δεχθοῦμε. Καί ἡ ψυχή μας εἶναι ἀνοικτή, ὅταν εἶναι γεμάτη ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη, ἀπό ἀπέραντο σεβασμό καί ἀπό ἀπόλυτη ἀφοσίωση στήν Παναγία μας.

Τό «χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα» τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου δέν ἐκφράζει μόνο τήν πίστη του γιά τή στοργή τῆς Παναγίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, στοργή πού ἀποδεικνύεται μέ τίς ἀναρίθμητες ἐπεμβάσεις τῆς Παναγίας μας στήν προσωπική ζωή τοῦ καθενός μας, στή ζωή ὅλων τῶν πιστῶν καί ἰδιαίτερος τῶν ἁγίων, ἀλλά καί στή ζωή τοῦ ἔθνους μας. Ἐκφράζει καί τή δική του, προσωπική ἀγάπη καί στοργή πρὸς τήν Παναγία, ἐκφράζει τόν πόθο καί τή λαχτάρα τῆς ψυχῆς του πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, πόθος καί λαχτάρα πού ὑπερβαίνει κάθε ἄλλη ἀγάπη καί κάθε

ἄλλο πόθο γήινο καί κοσμικό.

Διότι, ἀδελφοί μου, ἡ ἀγάπη καί ἡ στοργή δέν γίνεται μέ τίποτε ἄλλο καλύτερα ἀντιληπτή ἀπό ὅ,τι μέ τήν ἀγάπη καί τή στοργή. Καί ὅσο περισσότερη ἀγάπη καί στοργή προσφέρουμε ἐμεῖς, τόσο περισσότερη ἀγάπη καί στοργή αἰσθανόμεθα ὅτι λαμβάνουμε ἀπό τήν Παναγία μητέρα μας. Ὁ πόθος καί ἀφοσίωσή μας σέ Αὐτήν μᾶς κάνει νά τήν αἰσθανόμεθα διαρκῶς παρούσα στή ζωή μας, μᾶς κάνει νά ἀπευθυνόμεθα διαρκῶς πρὸς Αὐτήν, νά τῆς ἐμπιστευόμεθα τά αἰτήματα τῶν καρδιῶν μας, καί νά νιώθουμε περισσότερο καί τή δική της ἀγάπη.

Ἄς αὐξήσουμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς τήν ἀγάπη μας πρὸς τήν Παναγία μας, ὅχι μέ λόγια ἀλλά μέ τίς πράξεις μας καί τή ζωή μας. Ἄς τῆς ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας μέ τήν ὑπακοή μας στό θέλημα τοῦ Υἱοῦ της, μέ τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς μας, μέ τήν ταπείνωσή μας, μέ τήν ἀφοσίωση καί τήν ἐμπιστοσύνη μας σέ Ἐκείνη. Ἄς τῆς ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη καί τήν υἱική στοργή μας μέ τούς ὕμνους καί τίς προσευχές μας.

Ἄς εἶναι ἡ Παναγία μας τό σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ζωῆς μας, καί στίς ὥρες τῆς χαρᾶς καί στίς ὥρες τῆς θλίψεως καί τῆς δοκιμασίας. Καί τότε καί Ἐκείνη θά σπεύδει γιά νά μᾶς βοηθήσει, γιά νά μᾶς παρηγορήσει, γιά νά μᾶς ἐνισχύσει μέ τή μητρική της στοργή καί μέ τήν ἀκοίμητη πρεσβεία της στόν Υἱό της γιά μᾶς, ὥστε νά ἐπαναλαμβάνουμε καί ἐμεῖς, ὡς ἀποδέκτες τῆς στοργῆς καί τῆς ἀγάπης της, μαζί μέ τόν ἱερό ὕμνογράφο πάντοτε: «Χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα. Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε».

Σέ αὐτήν τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό πάντοτε κατέφευγε τό Γένος μας, ἀδελφοί μου, σέ δύσκολες στιγμές, καί νομίζω πῶς καί τώρα μόνο σέ Ἐκείνη πρέπει νά καταφεύγουμε, διότι δυστυχῶς τά ὅλα τῶν ὑψηλά ἱσταμένων εἶναι ὅλα μή ἀκουόντων. Μόνον ἡ Παναγία μας εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θά κλίνει εὐήκοο οὖς γιά νά προστατεύσει καί τήν πατρίδα μας καί τή Μακεδονία μας. Γι' αὐτό ἄς καταφεύγουμε σέ Ἐκείνη ἡ ὁποία ποτέ δέν θά μᾶς γελάσει, διότι εἶναι ἡ μητέρα μας ἡ γεμάτη στοργή καί γεμάτη ἀγάπη πρὸς ὅλους μας.